

Az az átkos Orbán-regime

Egyre nagyobb hanggal bírálják a magyar kormányt – Magyarországon. Ez pedig egyre idegesítőbb, mert az emberi hülyeség olyan mértéket ölt, hogy legszívesebben azt mondanám: ez a társadalom nem is érdemel mást, mint a proli-kommunista csürhét. Pont olyat, mint önmaga... Ám, nem mondhatom, mert a társadalom belőlem is áll, magam is részese, tagja, alkotóeleme vagyok azokkal egyetemben, akik hasonlóképpen gondolkodnak, mint én. Olyanokból is áll ez a társadalom, kik szeretik a hazájukat, igyekeznek gondolkodni és tenni is. Nem hiszik el minden elmezavarral küszködő, de önmagát zseninek képzelő hülye igazságát, s nem dőlnek be a Fideszről és magáról a Miniszterelnök Úrról hazudott, liberálisok, kommunisták és egyéb hazaáruló söpredék által terjesztett ostobaságnak. Vagyunk egy páran effélék, s mert ez a kis csonka ország a miénk is, hát engedjessék meg a mi emberi jogaink, szabadságunk és hitünk szerint élni.

Nem vagyok Fideszes, ám annál inkább vagyok orbánista, s mint ilyen annak a szemléletnek és hazaszeretnek is követője vagyok genetikailag, amit Orbán Viktor a magáénak tart. Épp ezért nem is értem azt a botor, rosszindulatú és embertelenül aljas magatartást, amellyel bizonyos ellenzéki politikusok további babérok, bársonyszékek, idegen hatalom által biztosított pénzek szerzése érdekében vetemednek, és süllyednek az emberi tartás, a hazaárulás legmélyebb szintjére. Nem értem azokat a honfitársaimat – hiszen ők is magyar állampolgárok -, akik abban lelik örömüket, hogy lázítják a tudatlanokat, hazudoznak és a társadalom békéjét veszélyeztetve, a legrimitívebb módon hangoztatják az általuk is hazugságnak tudott, de jól megfizetett „igazságait”.

Mert van baj, van probléma, van emberi gyarlóság, minden pártban. A Fideszben is. Jól látszott ez a minap, amikor a milliárdos Simicska néhány – számára csupán – fillér veszteség okán, ocsmány és ordenáré módon rátámadt azokra, akikből meggazdagodhatott. Mert Simicska sem a haza érdekeit képviseli, hanem a sajátját. Ha nem így volna, akkor megértené, hogy az ő „vesztesége” a nemzetgazdaság nyereségére, illetve annak az egyensúlyban tartása miatt fontos...

Csak eszembe jut, hogy az ántivilágban a nemesek kisebb seregeket tartottak fönn, mert a haza védelme és érdeke számukra olyan természetes volt, mint a levegővétel. A haza sorsa a saját sorsukként élt a tudatukban, s ha kellett büszkén és bátran vállalták a halált akár az uralkodó ítélete, akár a Fennvaló akarata szerint. Ha a haza úgy kívánta hadba vonult a magyar nemes, ha pedig béke volt, saját költségén építette a templomokat, az iskolákat, a kólostorokat, taníttatta a birtokán élő cselédek jófejú gyermekeit, fenntartotta a plébániákat, s kenyeret adott mindazoknak, akikért családja évszázadokon keresztül felelősséggel tartozott. S nem támadt hazája vezetőire, hazájára, népére, mert a haza szent volt épp úgy, mint az édesanyja és minden felmenője. A magyar nemes tudta, hogy ezt a hazát kölcsön kapta, s el kell számolnia vele a következő generációknak, s életében azért kell tennie, hogy ama generációnak még könnyebb legyen megtartani és tovább építeni Magyarországot.

Hasonlóképpen viselkedett a tanító, a pap, a meseterember... mindenki a maga helyén. S nem jutott eszébe simicskászkodni senkinek, ha a nemzet és a haza többet követelt még abból a kevésből is, amije volt. Mert volt tartása, méltósága a magyar embernek. Volt hazaszeretet, hit és értelem ebben az országban. És itt álljunk meg egy pillanatra. Gondoljunk el, mikor is kezdett porladozni ez a tartás, s mikor vesztette el a nemzet csonkaországi része a nemzeti egyensúlyérzékét? 1919-ben... amikor először támadt a magyar nemzetre a vörös horda, a liberális és értékromboló söpredék, a mindent magáénak tudni akaró uzsorások hada. Majd 1920-ban, amikor

ennek a hordának is tudhatóan, egyedül Magyarországot szaggatta szét a nemzetközi pénzvilág, mert ez az ország keresztény volt, hittel és becsülettel élt, s a szegény jámbor Szent István - egyedül fiának és nem az utókorának szóló - Intelmei alapján, évszázadokon keresztül minden jött-ment senkiházit befogadott, mert hitte, hogy azok majd hálásak lesznek az otthonért s a kenyérért, amit a magyar ember készített a számára.

1920-ra azonban ez a sok befogadott, a magyarságból élő és azt kihasználó nemzeti és vallási közösségek nekitámadtak a magyar múltnak, a magyar értékrendnek, a keresztény hitnek, az ország határainak, s magának a népnek is. Tót, oláh, rác, cigány, zsidó támadt ellenünk, magyarok, székelyek és magyarországi németek ellen, mert ez utóbbi nemzet is épp úgy keresztény és új hazájáért életét is adni képes nemzet volt... s ma is az! Élvezettel nézték végig e népek és közösségek azt, hogy keresztény miliók kerülnek idegen főhatalom uralma alá, mintegy a Lenin által megálmodott és kitalált koncentrációs táborokba... saját szülőföldjén. Ám, akkor még megmaradt az a mag, amely újra és újra felsegítette a már-már összeroskadó magyar társadalmat, újra és újra lelket öntött bele, s együtt építette újjá az idegen kezek által lerombolt országot. Igaz, az új határok nehezzé tették ezt az iszonyatos fájdalommal teli munkát. A történelem azonban kegyetlen volt. Hiszen rövid időre visszakaphattuk jussunk piciny hányadát, de a háború végkimenetele ismét egy megcsonkított és lerombolt hazát hagyott hátra. A magyarság „holocaustja” eképpen immár 70 esztendeje állandó, folyamatos.

1945-ben pedig olyasmi történt, amit nem lehet jóvátenni. Maga a magyar nemzet nagyobbik része, a parasztság és a kommunista söpredék megfelelni igyekezték az ázsiai diktatúra követelményeinek, elzavarta, megölte és kirabolta azt a társadalmi réteget, amely nem vindikálta, hanem genetikailag önmagában hordozta a haza iránti hűséget, szolgálatot, elkötelezettséget. A magyar társadalom olyat tett, aminek a következményeit máig szenvedni. A kapzsiság, az elégedetlenség és a gyűlölet a magyar társadalom értelmiségét, a nemzet eszét és lelkiismeretét, erkölcsi irányítóit lefejezte – idegen eszmék és idegeneknek való megfelelési kényszer és idegen pénz okán és reményében...

S gondolkodjunk el, mi is történik ma? Ugyanaz! Végre van egy ember, aki vállalja a haza és a nemzet érdekeinek beteljesítését, felelősségét ország-világ előtt, de akit éppen úgy támadnak ma az országot kiárusítók és tönkretévők, mint Rákosi korában Mindszentyt vagy a tótok annak idején az egyetlen képviselőt, aki a zsidók deportálása ellen szavazott. Hetven esztendő után végre van egyetlen egy magyar politikus, aki felküzdötte magát Gróf Teleki Pál és Gróf Apponyi Albert szellemi magaslatára, akinek javaslatát és ötleteit már-már az Európai Unió minden állama követi. Ám, van egy söpredék politikai mag, amely szellemi elmaradottsága, internacionalista eszmeisége, hazafiatlansága és öröklött magyargyűlölete miatt körme szakadtáig ellenségeskedik, s nem csupán egyetlen ember ellen. Mindazok ellen, akik Orbán Viktorral egyetértenek, akiknek célja a nemzeti függetlenség megteremtése, a kommunista liberális gazemberek által megsemmisített nemzetgazdaság felélesztése, a nemzet határokon átívelő újraegyesítése, az erkölcsi normák újbóli felállítása, a hit megismertetése. Ez a szűk politikai szövetség a magyar társadalom tudatlan rétegét ki-és felhasználva lázít, békétlenséget teremt és ölne is, ha erre módja volna. Hiszen oly nagy a gyűlölet benne, hogy a legegyszerűbb emberi magatartást is elveti.

Mi is történik tehát a mai magyar társadalommal? Éppen az, amit fent a történelmi példával próbáltam láthatóvá tenni. 1919! 1945! Ugyanaz a mentalitás, ugyanaz a rombolási vágy, ugyanaz a kapzsi hazafiatlanság. Pedig csupán egy cseppet kéne gondolkod-

ni ahhoz, hogy megértse az a népréteg is mi történik Magyarországon és a határokon kívüli országrészekben. Elmondom...

Két párt vezet ma a hazát. Mindkettő ép gondolkodású, nemzeti párt, amely a jövőbe tekint, s ennek a jövőnek egyetlen letéteményese Orbán Viktor miniszterelnök úr. E pártok olyan törvényeket igyekeznek hozni, amelyek megerősítik a gazdaságot, megakadályozzák a magyar föld idegen kézbe jutását, ami persze nem mindenkinek tetszik, hiszen még a jobboldalon is vannak egykori zsíros földtulajdonrészesek, akik mint Simicska, a nemzet igazára hivatkozva saját bosszúvágyukat elégítik ki, sértettségüket kenegetik azzal, hogy lealacsonyodnak a liberálisok szintjére. Ez a mai magyar kormány – és meggyőződésem, hogy maga a miniszterelnök – megemlíti a nemzeti vagyoni kommunizálást által meghagyott maradvékát, felújította a Várkert Bazárt, hidakat, utakat épít, a családok létét erősíti, a gyermekek helyzetén igyekszik javítani, a lezüllött oktatási rendszert próbálja erkölcsileg és tudásanyagban helyreállítani, korrigálni. Sorolhatnók persze oldalakon keresztül a pozitív lépéseket, törvényeket. A csőcseléknek azonban nem ez a hír. A csőcselék vezetési abban érdekeltek, hogy a tüntetők trágár hazugságait zengje a külföldi sajtó. Orbán lop, csal és hazudik, viszont a csőcselék számára mindez nem is olyan nagy baj... de gazdagodnak a Fideszesek. A lázítók viszont nem, vagy csak azzal az aprópénzzel kell elleniük, amit az idegen hatalmak szórnak közejük, mint egykor a pápaságra aspiráló bíborosok szűrták a nép közé Róma utcáin a konklávél előtt.

Hiba minden kormányzásban van. Ám, ha egy országot kell újjáépíteni, akkor ezek a hibák kerüljenek érzékeny társadalmi patikamérlegre. S ne azok lázítsanak és hivatkozzanak demokráciára, akik „lebombázták” Magyarországot, akik megtagadták az idegen főhatalom alatt élőket 2004-ben, akik epedve várják, hogy bevándorlók népesítsék be hazánkat, s akik egészségesnek vélik, ha azonos neműek gyermekeket nevelnek. Mondjuk ki végre, hogy elég a hazaárulásból, a nemzetvesztésből, az erkölcstelen-ségből, a tudás nélküli iskolarendszerekből, az aberrációkból, a balga és ordenáré tüntetőkből, a Kossuth téren sátrazókból. Elég abból, hogy a nemzet egyesítését műveletlen és ostoba csürhe románozza a székelyt, tótozza a felvidéket és féltékeny a délvidéki magyarra... mert az csak egy szerb. Elég abból, hogy a műveletlen és buta proli – még ha történész vagy egyetemi tanár is – alázza a nemzetet és igaztalan állításokkal mérgezze a közéletet. Elég abból, hogy modernizálásra vagy a kor követelményeire hivatkozva meg-

szüntessenek nyelvi szabályokat, s ostobaságokra tanítsák gyermekeinket, mert ezzel a nemzet jövőjét teszik kockára. Ugyanis nem csak jog, hanem kötelesség is a nemzet és a haza védelme még akkor is, ha ez ma nem divat ebben a porig alázott és rombolt Európában, ebben a megkínzott és máig holocaustját élő Kárpát-medencében.

Szólítok tehát minden Olvasót, hogy védje és oltalmazza azt, amit kölcsön kaptunk: a Kárpát-medencei magyar hazát és a megmaradt nemzetet! Mert nem lehet követelmény, hogy szégyenkezve adjuk tovább ezt az Istentől kapott örökséget... még akkor sem, ha maga a szégyen fogalma immár alig ismert ebben a világban.

A nemzet újjáépítése irtózatosan nagy feladat. Ma ennek a feladatnak kell lelkiismeretesen és legjobb tudásunk szerint megfelelni, de nem hagyhatunk szó nélkül semmit(!) ami bántó, megalázó, hazug vagy gyűlölködő. Mert végre lássuk meg a tényt, amit nem lehet és nem is kell kerülgetni: Ha Orbán Viktor bármilyen okból nem lesz politikai vezető, ha megszűnik Magyarország lelkiismerete lenni, akkor minden elvesz! MIN-DEN, amit eddig kínál és keservvel felépítettünk, elértünk és megteremtettünk a haza, a nemzet és a jövő számára!

Stoffán György